

Tcerea din adâncuri

Necorupb

Adaug speranțe la ziua ce vine,
le scot fără grabă din râu de tăceri,
cu gândul și fapta, dar vorbe puține,
pot încă să fac mai mult decât ieri.

Privesc înainte, privesc în trecut,
așez peste astăzi și ziua de mâine,
din noaptea uitării scot visul pierdut,
aduc demnitate să pun peste pâine.

Cuvinte prea multe nu am de rostit,
le-așez cu răbdare în vorbe curate,
când timpul îmi dă un răgaz potrivit,
le pun cu migală-n poeme pe toate.

Citindu-le-n taină, găsesc alinare,
sau vrajă-mbrcată în haine sfințite,
cuvânt prin cuvânt ajung, fiecare,
cu rouă cerescă pe doruri rănite.

Stau încă de veghe la poarta uitării,
cu gânduri de strajă în strai auster,
păstrez, cu răbdare, la umbra tăcerii,
al lumii nescris și liturgic mister.